

γιά φρουρά και βερδιστόρο του ξυλίνου μου σπητιού,
 σάν κι' εκείνους, που δηλώνουν τους άδρους των σκύλακας
 γιά Κερβίρους φύλακας.

Ώ: τοιούτον τόν δηλώνω, και γιά τούτον τρείς δραχμαίς
 γράψετε πώς σας όφειλω,
 δέν μέ φθάνουν τόσο φόροι και 'στό βρόντο πληρωμαίς,
 έχω τώρα και τόν σκύλο.

Νάτο τó χαριτωμένο... τó τραβώ κι' εκείνο κλαίει,
 κι' άπ' όπισθεν του γαυγίζου τόσο σκύλοι λυσσαλείς,
 τόν θυμόνουν, δέν θυμόνει, τόν λαγκάνουν, δέν πονει,
 τού κουνούσα τήν ουρά των, τήν ουρά του δέν κουνει,
 κι' όπως έχει καταστήσει τίποτο ρόδο και μπουμπουκι
 δέν φοβάται νά λυσάξη και νά πάη 'στόν Παμπουκή.

Νάτο τó χαριτωμένο... κανενός δέν γλείφει χέρι,
 μήτ' έμένα τού δεσπότου, τού κυρίου Φασουλή,
 και γι' αυτόν τόν φόρο τώρα γαιριά, σκιργά και χαιρι,
 πώς εϊτύχως νά γίνη Συνταγματικό σκύλι,
 κι' όπωσδήποτε και τούτο μέ τους σκύλους τούς χορτάτους
 τού λοιπού θά συντελίση 'στό περίσσευμα τού κράτους.

Σήκω, Γκιούλ, υπερηθάνω, και μη στέκης ταπεινός,
 έξεπλήρωσες τó χρέος Συνταγματικού κυνός.
 Πάμε τώρα, κι' έρωτίλας μη φερμάρι, τās νυμφίαις,
 και 'στους χρόνους τής τριχούσης κυνικής φιλοσοφίας

έπρεπε, καλή μου σκύλε, που σε διακρίνει γνώσις,
 έσύ νάλθου τόν άφέντη τόν σκυλισίο νά δηλώσης.

Τούτο πρέπει νά τó κάνουν κι' έλλοι σκύλοι γνωστικοί
 πριν νάλθου νά τούς δηλώσουν άφεντάδες κυνικοί.

'Αμέσως σπεύδει κι' ό «Ρωμηός» πρós όλους ν' άναγγείλη.
 πώς προσφιλής συνάδελφος και δυνατό κονδύλι,
 ό Βώκος ό Γεράσιμος, τόν προσεχή τόν Μάρτιον
 θά βγάλη Περιοδικόν ποικίλων, πλήρες έρτιον,
 έγκλειον τών γραμμάτων μας τήν κίνηση εν γένει,
 μ' έξόφυλλον χρωματιστόν εις τού μακρός θά βγαίνη.

'Ετήν ζάλη τής Πρωτοχρονιάς και μές 'στό τράκα τρούκα
 'βγήκαν Γλυκοχαράγματα τού Σπύρου τού Ματσούκα,
 ποιήματα νεώτατα, λαχαριστά, ποικίλα,
 που και τó πνεύμα συγαίνου και τής καρδιάς τά φύλλα.

Νά κι' έσημερις ή «Πόλις»,
 που τήν βγάζει ό Μανώλης,
 ένας νέος τρωαδούρος, όπου τώρα περιοδίζει
 'στό ορισμόπληκτον έκίνο της 'Ασίας 'Αϊδίνι,
 κι' έβγαλε και Καλαντάρι, και 'φωμάξαν όλας κι' όλοι:
 εμορι γειά σου, κύρ Μανώλη».

Τó γραφειον τού Ρωμηού μας, παραλίπα πατριώτου,
 άριθμός τριαντατρις, εις τόν δρόμον τού Διδότου.